

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **A. M.**, zast. zákonným zástupcem S. M., zast. Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Baranova 1026/33, Praha 3, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2018, č. j. MV-34876-6/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 3. 9. 2019, č. j. 59 A 119/2018 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 1. 2018, č. j. OAM-21537-21/DP-2017, Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, zamítlo žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro nesplnění podmínky uvedené v § 42a odst. 6 písm. a) citovaného zákona.

[2] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaná zamítla podané odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí krajský soud zamítl. Konstatoval, že pokud nejsou splněny podmínky dané ustanovením § 46a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, nelze ze žádné zákonné normy ani z právních zásad dovodit, že by v případě cizince, kterému nevznikne právní nárok, mohlo ministerstvo na základě správního uvážení povolení k pobytu udělit. Výklad, kterého se dovolávala žalobkyně, by podle soudu popřel

smysl citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců, v němž zákonodárce stanovil podmínky pro získání povolení k pobytu. Soud nesouhlasil ani s námitkou, podle níž měly správní orgány posuzovat možný zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně. Konstatoval, že posouzení této otázky není spojeno s každým rozhodnutím vydávaným podle zákona o pobytu cizinců. Z citovaného ustanovení přitom neplyne, že by se měl správní orgán posouzením možného zásahu do soukromého a rodinného života zabývat. Podle krajského soudu to je logické, neboť případné posouzení dopadů tohoto rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince nemůže nijak ovlivnit závěr o nesplnění některé z podmínek, jimiž zákon o pobytu cizinců podmiňuje vydání kladného rozhodnutí o takovém typu žádosti. Z uvedeného je patrný úmysl zákonodárce, který předpokládal, že nebudou-li naplněny podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, nelze u zamítavého rozhodnutí předpokládat zásah do soukromého a rodinného života cizince. Krajský soud se zabýval také námitkou aplikace čl. 17 Směrnice Rady 2003/86/ES (ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny); ve shodě se žalovanou poukázal na to, že na případ žalobkyně nelze citovanou směrnici vztáhnout, neboť se podle čl. 3 odst. 1 týká příslušníků třetích zemí, kteří jsou členy rodiny státních příslušníků třetích zemí s povoleným pobytem na území. Krajský soud pak poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba posuzovat přiměřenost zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života přímo na základě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to ve vztahu k rozhodování o povolení k přechodnému pobytu. Poukázal na to, že podle této judikatury je povinností žadatele upozornit na okolnosti, které by mohly zásah do rodinného a soukromého života způsobit; pokud vyjádření žadatele zůstala pouze v obecné rovině, nelze správním orgánům vytýkat, že přiměřenost dopadů rozhodnutí neposoudily. Žalobkyně v souzené věci nic konkrétního ve vztahu k možným dopadům negativního rozhodnutí o žádosti správním orgánům nesdělila. Nebyly tu žádné skutečnosti, které by bylo namístě z hlediska čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. z hlediska čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, v rozhodnutí správních orgánů vypořádat. To podle soudu odpovídalo také tomu, že žadatelkou byla nezletilá cizinka, která pobývala na území České republiky na základě víza za účelem strpění, jejíž rodiče neměli na území České republiky rovněž povolen pobyť a svědčila jim toliko fikce pobytu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka spatřovala nesprávnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že nebyl řádně posouzen vztah a význam ustanovení § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců a ustanovení § 42a odst. 1 téhož zákona. Soud se podle ní v napadeném rozsudku nijak nevypořádal se stěžejní námitkou, podle níž se ustanovení § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců vztahuje na situace, ze kterých plyne právní nárok na udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny. To, že stěžovatelce nevznikl právní nárok, neznamená, že by jí nemohlo být pobytové oprávnění uděleno vůbec. Krajský soud se s námitkou vypořádal pouze tak, že nebyly naplněny podmínky § 42a odst. 6 zákona o

pokračování

pobyty cizinců a žádost proto musela být zamítnuta. K samotné námitce, podle níž „*pokud jsou stanoveny podmínky, za kterých na udělení pobytu vzniká právní nárok, neznamená to, že se jedná o podmínku sine qua non*“, se krajský soud nevyjádřil.

[6] Stěžovatelka poukázala na to, že odst. 1 citovaného ustanovení řeší to, kdo je oprávněn podat žádost, zatímco odst. 6 zákona o pobytu cizinců řeší to, kdo právní nárok má. Ustanovení odst. 1 je podle stěžovatelky nepochybně širší než ustanovení odst. 6, což lze vyložit pouze tak, že v množině těch, kteří jsou oprávněni požádat, existuje podmnožina těch, kdo mají na získání povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny právní nárok. Ti, kdo do této podmnožiny nespádají, tak právní nárok sice nemají, avšak samotná tato okolnost (tj. absence právního nároku) nemůže představovat důvod pro zamítnutí. Stěžovatelka poukázala na to, že většina pobytových institutů v českém právu je nastavena tak, že žadatelům není ani v případě splnění všech zákonných podmínek přiznán na získání pobytového oprávnění právní nárok; v menšině případů právní nárok zakotven je. U všech pobytových institutů, u nichž právní nárok stanoven není, nedochází přesto k automatickému zamítání jen proto, že tento právní nárok není dán. Stěžovatelka odkázala také na zásadu *in dubio mitius*. K této námitce uzavřela, že nesplnění podmínek podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti, pokud cizinec současně splňuje podmínky podle § 42a odst. 1 citovaného zákona.

[7] Stěžovatelka dále namítala, že ve správním řízení i v řízení před krajským soudem byl nesprávně aprobován závěr, podle něhož nebyla dána povinnost zabývat se přiměřeností možného zásahu do stěžovatelčina soukromého a rodinného života, jak dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu, a to nejen v souvislosti s Úmluvou o právech dítěte. Napadený rozsudek se opírá o výsek judikatury Nejvyššího správního soudu, která však ve vztahu k otázce přiměřenosti nemůže být nejméně přijímána jako ustálený právní názor; z důvodu sjednocení judikatury by se měl soud touto otázkou zabývat, aby do budoucna jasně vymezil, kdy je správní orgán ve věcech dle zákona o pobytu cizinců povinen svá rozhodnutí kritériem přiměřenosti poměřit a kdy případně nikoli. Stěžovatelka k tomu poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 83/2015 - 31, ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 157/2016 - 32, nebo ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, v nichž byla dovozena povinnost posuzovat přiměřenost plynoucí přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soudem posuzovaný případ stanoví obecnou povinnost zabývat se přiměřeností i v případech o zamítnutí žádosti, a to bez dalších podmínek. Typově se navíc podle stěžovatelky jednalo o velmi podobný případ, neboť byla posuzována žádost za účelem sloučení rodiny. Povinnost posuzování přiměřenosti přitom není jakkoli dovozována z evropských předpisů, ale vyplývá ze samotného zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka namítla, že i pokud by se měl správní orgán zabývat posouzením přiměřenosti zásahu do soukromých a rodinných práv pouze k námitce (resp. skutečností tvrzeným žadatelem), ani v tom případě správní orgán své povinnosti podle stěžovatelky nedostál. Správní orgán se nezabýval skutečností integrace stěžovatelky, nezohlednil, že žije v České republice zhruba polovinu svého života. Správní orgán nezohlednil ani to, že v České republice žije více než 18 let babička stěžovatelky a nezohlednil ani stěžovatelčin nízký věk. Stěžovatelka odkázala na Úmluvu o právech

dítěte, podle níž musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti veřejné moci týkající se dětí.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě, neboť námitky uváděné v kasační stížnosti byly obdobné žalobním námitkám. Žalovaná považovala napadený rozsudek za přezkoumatelný, neboť je srozumitelný, je z něj zřejmé, jakými úvahami se soud při rozhodování řídil. Krajský soud stejně jako žalovaná poukázal k výkladu ustanovení § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců na zásadu legality, tedy na nemožnost rozšiřovat zákonem předpokládané případy, kdy je možné vydat povolení k pobytu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatelka nejprve namítala, že krajský soud se nijak nezabýval žalobní námitkou, podle níž se ustanovení § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců vztahuje na situace, ze kterých plyne právní nárok na udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny.

[12] Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že za nesrozumitelné rozhodnutí lze obecně považovat takové rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Pod pojmem nedostatek důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, 2 Ads 58/2003 - 75).

[13] Krajský soud se posouzením otázky naplnění požadavků stanovených ustanovením § 42 odst. 6 ve spojení s § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zabýval v bodech 15. a 16. napadeného rozsudku, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem přitom vysvětlil, proč se přiklonil k závěrům správních orgánů, podle nichž nebyly splněny podmínky pro udělení povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny. Konstatoval, že žádné zákonné normy ani právních zásad nelze dovodit, že by v případě, kdy cizinci nevznikne na udělení povolení k pobytu nárok, mohly správní orgány na základě správního uvážení povolení

pokračování

udělit. Z tohoto posouzení je zcela zjevné, proč krajský soud námitku stěžovatelky nepřijal. Stěžovatelka ostatně tuto otázku učinila předmětem sporu také v kasační stížnosti. Samotným posouzením nastolené otázky se bude Nejvyšší správní soud zabývat v dalším odůvodnění tohoto rozsudku. Námitka nepřezkoumatelnosti není pro uvedené důvodná.

[14] Stěžovatelka v kasační stížnosti sporovala závěry správních orgánů i krajského soudu, podle nichž jí nemělo být uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

[15] Ze správního spisu je zjevné, že stěžovatelka dne 3. 8. 2017 podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Z informací uvedených v žádosti vyplynulo, že podává žádost jako dcera rodičů s povoleným pobytem na území České republiky; v žádosti jiného nositele pobytového oprávnění neoznačila. Ze správního spisu je dále patrné, že stěžovatelka, její bratr i její rodiče pobývali na území České republiky na vízum za účelem strpění od 27. 7. 2017 do 24. 10. 2017. Rozhodnutím ze dne 24. 1. 2018 zamítl prvostupňový správní orgán žádost stěžovatelky, neboť shledal, že nesplňuje podmínku § 42 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců; její rodiče měli tzv. fikci pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Protože nedisponovali povolením k trvalému (resp. dlouhodobému) pobytu, nebyla splněna výše uvedená podmínka citovaného ustanovení. Správní orgán prvního stupně uvedl, že rodiče stěžovatelky jsou ve stejném postavení jako stěžovatelka, neboť také žádají o povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná se k podanému odvolání zabývala námitkou stěžovatelky, podle níž nebylo správně vyloženo ustanovení § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců; ztotožnila se se závěry plynoucími z prvostupňového rozhodnutí, podle kterých nesplnění podmínek citovaného ustanovení vede k zamítnutí žádosti. Žalovaná upozornila na to, že posledně citované ustanovení nikde nestanoví, že by v případě nesplnění podmínek měla být žádost cizince posouzena podle jiných podmínek nebo například na základě správního uvážení. Bylo by proto v rozporu s účelem zákona, aby povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny bylo vydáno všem členům rodiny, aniž by byl kdokoli z nich držitelem pobytového oprávnění za jiným účelem.

[16] V posuzované věci nebylo sporné, že stěžovatelka podala žádost podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka však učinila spornou otázku vztahu ustanovení § 42a odst. 1 a § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[17] Z posledně citovaného ustanovení v rozhodné době plynulo, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny se cizinci udělí, jestliže cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny, je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu a pobývá na území po dobu nejméně 15 měsíců.

[18] Nejvyšší správní soud již ve svých dřívějších rozhodnutích vyslovil, že pokud je podání žádosti o pobytové oprávnění určitým způsobem podmíněno platným povolením k dlouhodobému pobytu, je nutná existence platného povolení k dlouhodobému pobytu v době jejího podání. Jelikož oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 4 (dříve odst. 2) zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu, nelze po tuto

dobu o splnění podmínky povoleného dlouhodobého pobytu hovořit. Nejvyšší správní soud spatřoval důvod tohoto zužujícího výkladu nejen v gramatickém znění či účelu a smyslu dotčených ustanovení, ale i v hrozících nežádoucích důsledcích, k nimž by účelové podávání opakovaných žádostí vedlo. Jedním z důvodů pro přijetí zužujícího výkladu pojmu „povolení k dlouhodobému pobytu“ tak byla především obava z řetězení žádostí o pobytové oprávnění a nekončící fikce oprávněného pobytu cizince. V případě, kdy by byla fikce pobytu postavena na roveň povolení k dlouhodobému pobytu, by nebylo možné určit počátek ani konec běhu takové lhůty, neboť by se odvíjely od konce správního řízení o předešlé žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Ačkoliv nelze na projednávanou věc vztáhnout uvedené závěry bezesbytku (za stěžovatelku jako nezletilou podávali žádost její zákonní zástupci), je i v nyní projednávané věci klíčové, že fikce pobytu má především chránit cizince před nutností opustit území České republiky, než je s konečnou platností rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Jejím účelem však není umožnit cizinci podávat další žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců (a to ani zprostředkovaně), které jsou podmíněny existujícím povolením k dlouhodobému (resp. trvalému) pobytu. Pro shora uvedené závěry proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že fikci pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nelze stavět na roveň povolení k dlouhodobému pobytu, a to i ve vztahu k možnosti podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za jiného cizince (srov. k tomu zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015 - 44, ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 Azs 268/2017 - 22, nebo ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019 - 19). Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s názorem, že stěžovatelka nesplňovala podmínky ustanovení § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť její rodiče nebyli držiteli povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu.

[19] Stěžovatelka sama ostatně v kasační stížnosti podotkla, že jí na udělení povolení nevznikl nárok. Sporovala však, že jí nebylo povolení uděleno na základě správního uvážení, neboť splňovala podmínky stanovené v § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[20] Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány mají v určitých případech možnost v rámci své rozhodovací činnosti zohlednit konkrétní okolnosti, specifika a jedinečnost rozhodované věci a na základě těchto svých úvah rozhodnout. Použit správního uvážení lze ale pouze v těch případech, kdy toto oprávnění zákon správním orgánům přiznává, a to pouze způsobem a v mezích stanovených zákonem. Výjimečně však, zejména tehdy, má-li uplatnění správního uvážení vést ke zmírnění neúnosně tvrdých dopadů zákonné úpravy na fyzickou či právnickou osobu, pokud by jejich uplatnění bylo v rozporu s principy, na nichž je založen právní řád, může zmocnění ke „zmírňujícímu“ správnímu uvážení být v zákoně obsaženo jen implicitně, a tedy vyplývat z povahy a podstaty příslušné právní regulace. Tato úvaha je jen odrazem jednoho ze základních principů správního řízení zakotveného v § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a zároveň v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V případech, kdy by správní orgán užil správního uvážení i tehdy, pokud k tomu není ze zákona povolán, postupoval by nejen protizákonně, ale i protiústavně. Nejvyšší správní soud má za to, že ustanovení § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu neposkytuje možnost správního uvážení v tom smyslu,

pokračování

že i pokud nejsou naplněny podmínky pro udělení pobytového oprávnění za účelem společného soužití rodiny, může i přes to správní orgán rozhodnout, že žádosti o udělení pobytového oprávnění vyhoví. Citované ustanovení stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění v zákoně uvedených podmínek a nedává mu prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech možnosti udělení (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101).

[21] Nejvyšší správní soud pro shora uvedené souhlasí s krajským soudem, že správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud žádost stěžovatelky zamítl pro nesplnění zákonem stanovených podmínek.

[22] Stěžovatelka dále namítala, že měl být posuzován možný zásah do jejího rodinného a soukromého života.

[23] Nejvyšší správní soud se posouzením otázky zásahu do rodinného a soukromého života cizinců zabýval ve své judikatuře opakovaně, a to zejména ve vztahu k ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu). Ze zákona o pobytu cizinců je zjevné, že zákonodárce provedl „obecný“ test proporcionality dopadů vybraných typů rozhodnutí do rodinného a soukromého života již zakotvením povinnosti posoudit tento možný dopad do vybraných ustanovení (např. § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a další). Z hlediska vnitrostátní právní úpravy by tak v těch obecných (běžných) případech, kdy zákonodárce nepředpokládal možný zásah do rodinného a soukromého života, k zásahu docházet zpravidla nemělo. Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře také dovodil, že z tohoto pravidla existují výjimky, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejvyšší správní soud shledal výjimečné případy jen ve sporech, kdy šlo o rodinný život cizince. Pokud by v těchto kauzách nebyla řádně posouzena přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného života cizince, byli by tak rodiče odděleni od svých nezletilých dětí, což by zjevně odporovalo nejlepšímu zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

[24] Nejvyšší správní soud však shledal, že tato věc mezi tyto výjimečné případy, v nichž jsou správní orgány povinny řádně posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého života cizince, nepatří.

[25] Nejvyšší správní soud si je vědom, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat, jak správně v napadeném rozsudku poukázal také krajský soud (srov. k tomu např. rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, bod [15]). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn., že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8

Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39).

[26] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka v projednávané věci ve správním řízení možný zásah do svého soukromého a rodinného života nenamítala. Tuto argumentaci uplatnila poprvé až v žalobě. Ze správního spisu je zjevné, že rodiče i bratr stěžovatelky pobývali na území České republiky toliko na základě víza za účelem strpění, což bylo správním orgánům z jejich činnosti známo. Bratru stěžovatelky byla jeho žádost o povolení k pobytu za účelem společného soužití rodiny taktéž zamítnuta. Rodiče stěžovatelky v době rozhodnutí o její žádosti nedisponovali povolením k dlouhodobému nebo trvalému pobytu na území České republiky (svědčila jim pouze fikce pobytu), na základě něhož by stěžovatelka mohla spolu s nimi na území České republiky pobývat za účelem společného soužití rodiny, jak bylo již výše rozebráno. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že zamítnutím žádosti o povolení k pobytu za účelem společného soužití rodiny nedošlo k tomu, že by stěžovatelka byla povinna opustit území České republiky a byla by tak nucena žít oddělena od svých rodičů. Správní orgán proto nepochybil, pokud při rozhodnutí o žádosti stěžovatelky možný nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života bez dalšího nezkoumal, neboť za uvedených okolností nemělo dojít k oddělení rodičů a jejich nezletilých dětí, a tedy nedošlo k ohrožení nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Tato námitka nebyla během správního řízení ani vznesena.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první, s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu